

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταστον αριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλείων ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτῆ-Πασσὸ γιὰ δῶρο σὺς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐνδεκα μὲν ὄσ' Ἀπρίλη,
τρέχουν λυσσοσμένοι σκόλοι.

Ἐικοσιδύο σὲν ἑκατόσα
κι' ἂ Ρωμφοσύνη φρενιτιώσα.

**Φασουλῆς και Περιουλιῶτες,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ἦλθε κἀνιν ἄνοιξις,
φύσις ἀνθισμένη,
καὶ πρᾶσκατάνηξις
τοὺς Ρωμφοὺς μουραλίνα.

Ἦλθε κἀλ' ἡ Πασγαλιῆ,
ρίχνει μία πιστολιὰ
κἀθε πατριώτης...
πρᾶσιναίει τὸ κλαρί
κι' ἐκληγώθη ὅτ'ο μερι
μὲ Φραντζίκα πρώτης.

Ἐθαύμαζε τὸν Παρδενάνα
καὶ τὴν καθιμὰ κολώνα
καὶ τὰρχατὰ τὰ λοιπὰ,
ὅταν ἔξασα μὲ σφαίρα
σύγχρονος καὶ νεωτέρα
πρὸς τὸ γόνυ τὴν κτυπή.

Τι τιμὴ γιὰ τὴν Γαλλίδα!
ὅσ'τις εὐκλείας τὴν πατρίδα
βόλι νὰ δεγθῆ κατό,
καὶ βεβαίως ὅτ'ο Παρίσι,
Περιουλιῶτ', θὰ γυρίσῃ
καυχωμένη δι' αὐτό.

Κι' ὅταν ἡ φιλέλληνη ἔξιν
θὰ πατήσῃ λαθρομένη
τὴν γεννιέται τῆς γῆ,
ὄλο πῆσα καὶ καμάρι
θὰ τοὺς δαίγγῃ τὸ ποδάρι
μὲ τὴν ἐνδοξὴν πληγή.

Κι' ὄλαις θὰ λυσοσνται κι' ὄλοι
πού μὲ τὸ δ'ικό μας βόλι

δὴν ἄκρηγώθησι βαρεμὰ,
κι' ἄχ, θὰ λέν, κι' ἐμεις μὲ ἴερα
νὰ πηγαίναμ' ἴκαι πέρα,
κι' ἔς μᾶς πλῆγωνα μὲ σφαίρα
καὶ τὰ δῶμάς τὰ μερὰ.

Ποίος φιλελληνησμός
καὶ τί ἔξινος θαυμασμός
ἔχει κἀλὴν γεννιή...
τότετα γῶρα σὸν καὶ τούτη,
πού παραβρωμὰ μπαρούτι,
φρού τῆς νὰ μὴ βασιπῆθι.

Ἄνθισαν ἡ Πασγαλιῆς,
εἶθε ἄλαις πιστολιῆς,
Περιουλιῶτ' πατριώτ'...
ἔσκοτωθῆκαν καὶ δῶ τρεῖς
κι' ἡ πολυμικὴ Πατρίς
ἔχασε κι' ἔχειροκρότη.

Ὁ Ρωμφοὺς παραγλιαντῆ
κι' ἄν' ἰδῶ κι' ἴκαι βροντῆ
μὲ κουμπούρια δῶ ὅτ'η μίση,
ὅταν δὴν κτυγῆ φουρούνα
κι' ὅταν κἀθε παππορούνα
δὴν θαρρῆ πῶς ἔλαις οἶσι.

Περιουλιῶτ' κακομοίρη,
κῦττα γῶρα πανηγύρι
καὶ ξεράντωμα τρελλό...
μπαρ καὶ μπουρ καὶ σὺ τὰδέρρι
νέλωμα ὅτ'ο πρώτο κέρα,
εἶθε μὲ γιὰ τὸ καλό.

Ἄχ! πῶς ἴθελα ὅτ' ἀλόθια
τὸ τρυφίρι μου προτείνα
νὰ ἔκτυπος μὲς ὅτ'α στίβια
κἀμπον ἐκ τῶν φιλελλήνων.

Και κερδός νά πύση κάτω
 μ' ἐν' ἀντίο ντίλ πασάτο
 μέρως 'στὰ θεία τὰ γέμισα,
 γὰ νά μάθω τί σημαίνει
 πᾶς Φιλῆλλον πατριώτης
 τῶν Ἑλλήνων ἀρχαίτης.

Περικλέτο μου, μὴ χάσκη, κί' ἴσως ἔβρωμα μωλάδες
 μὲ τῆς ζίνης τὴν πληγήν,
 τὴν ἐπίσειον τῆς νίκης ἰζυμοῦν οἱ Τουργκαλάδες
 εἰς τῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν.

Θωδωράκη Σακαράκα, πήγαίνε 'στὴν Κηφισοῦ
 νά χορτάσῃς μὲ δροσιά.
 Ἀρσούν δὲς 'στους Ἡμετίρους, σεβάζομαι κεφυή,
 τούτη μόνον θ' ἀπομείνη γιὰ τὴν στρουγγα σου τροφή.

Πίταξέ σάν καταλοῦδα
 μίς 'στὰ ρόδα, μίς 'στους κρινούς,
 κί' ἀπ' ἰδῶ και σὺ τραγοῦδα
 τοὺς πολέμους μας ἱετανοῦς.

Μουχῶδες μὲ τῶν Βορείων τὰς πνοὰς νά πολεμῆς,
 ἑπινικαία κί' ὁ Τούρκος, ἑπινικαία κί' ἡμεῖς,
 κί' δλοῖ μας ὄτεφανοῦναι.
 μὲ τῶν μαρουζῶν τὰ φέλλα
 και μὲ κλαρακ ὀπλιμένους
 ταβάνοκουσῆς και ἔλλα,
 'στὰ ριζιλικά τὰ στήθη
 τοῦ κατακτητοῦ Καλίφη
 νά φωνάζομα εικτήρ.
 δειγνώντας τοὺς πᾶς μαρῶς
 δὲν 'συνείθισε νά βάλῃ
 τῶν Ρωμῶν ἕ χαρακτηριστήρ.

'Ἐπινικαία κί' ὁ Τούρκος, ἑπινικαία κί' ἰδῶ
 κάθα στόμ' ἄς τραγοῦδῃ,
 τὴν ἐπίσειον τῆς νίκης τῶν Ἑλλήνων τραγοῦδῶν,
 τῆς φουγάλας δηλαδῆ.

Σάν και πέρου τίτομα μέρη, μίς 'στὴν γῆν τῆς Θεσσαλίας
 ἔφαγαν οἱ Τουργκαλάδες τοὺς ἀμνοὺς τοὺς ὀβελίας,
 σάν και πέρου τίτομα μέρη
 Τούρκοι μῆπικαι ἔλατ πέρη.

Κί' ἂν ἱμπήκωνε τί μ' αὐτό;
 δὲν ἰδῶσκα λερτό.
 Κί' ἂν ἱμπήκωνε τί μὲ τούτο; πάλι δὲθῶν ἀπ' ἱκαί
 δίχως νίκης μουσική.

Δὲν ἰσκιφῆσαν καθόλου
 τὰ ζαγάρη του θιαβόλου
 πῶς διπλὸ θά κένουν κόνε
 γιὰ νά φῶποιν οἱ ζῆνο τόσο.

Μιὰ ποῦ ὀμπουν, μιὰ ποῦ ὀθῶνουν, και θά ψῆν χαμίν' οἱ
 και θά δῆς πῶς ἀρον ἀρον [κόποι,
 τὰ φουσατά τῶν βαρῆδρων.
 θά τὰ βγάλῃ μετ' ὀλίγων ἡ προκτάτις μας Βυρόσην,
 κί' οἱ Ρωμῶν καθὸς και πρῶτα
 θά γενοῦν κατακτηταί.

Κί' ἂν ἱμπήκωνε και τί;
 κί' ὁ χάος καλά κρατεῖ,
 ἔφανῶσκα και χορῶν
 και τὸν Τούρκο καροῦσῶν.

'Ἐω, Τούρκο κωνοῦ,
 σὲρ μὲ τὴν Πασγαλιῆ
 μίς 'στὴν Κόκκινη Μήλιε
 γιὰ νά σκούρησῃς ἀμάνι.

Σῆρ, Τούρκο, 'στὰ κομμάτια,
 μὴ τὸ χῶμα μας πατή,
 κί' ἀσαι μόνον γιὰ τὰ μάτια
 τῶν Ἑλλήνων νικητῆ.

'Αμμ' δὲν τῶρεξ, βρὶ βλάκα, πῶς 'στῆς ὄξης τὴν Πατρίδα
 κί' ἂν εἰσέλθῃς κί' ἂν νικηθῆς
 δὲν 'μπορεῖς νά κατακτηθῆς
 μήτε τὸν θά λωρῆδα,

ἰσικῆ κατὰ καθέκου Ἕλληνοβγαίνων ἀντιπρῶ σου
 και σὺ λίνε «ἔξουκωπῆρα»

'Ὅμως τῶρα 'πῆρεσ κάθ, και γιὰ τούτο προσκαθεῖς
 ἑπινικαία νά φάλης γιὰ νά παρηγορηθῆς,
 μὲ γιὰ τούτα; Τουργκαλι,
 πηδῆκτῆς οἱ περγαλῆ
 κί' ὁ Παππος ὁ Κορδονάτος,
 ποῦ σ' ἰπῆγῃ κατὰ κρέτα.

'Ἐπινικαία κί' ὁ Τούρκος, ἑπινικαία κί' ἡμεῖς
 μὴν ἱπαίρσαι, Σουλτάνε,
 κί' ἔλα κουτούροῦ θά πᾶν,
 τῆς δὲ νίκης τὸ σταράν θ' ἀπομείνη 'στους δρομῆς.

Σάπλωσε οἱ ρόδω-στρώμα
 και τὸ θάλλον ὄμει χρωμα
 ροδογρόων παρῆν
 ρίε κί' ἔλλα κουμποῦρα
 νά πηλωσῶμας μερῆ
 Φιλῆλλήνων κυριῶν.

Μὲ τὰ μάτια σάν γαρίδες
 κίττα ὀπ' ἡμεῖς Ἀγγλίδες,
 ποῦ σεπῆ σαμῆλῶν ἰση
 τί καθόμασε κί' ἡμεῖς
 σῆκα λάβωσα τὴν Μίς
 νά λαβῶσα τὴν Μυλλαῖση.

Ἦλθε πάλι Πασγαλιῆ
 και βαροῖνη τὰ βρολιῆ
 'στ' ἀντιπῶνια περιβόλιε
 κί' ὁ λαὸς ὁ μαθῶμῆς
 σ' ὄλαις τῆς ντροπῆς του ζῆνος
 τῆς Λαμπερῆς σκορῆζικαι βόλια.

Περικλέτο κακομοῖρη,
 ποῦ πειθαῖνε γιὰ παρῆατα, και

τώρα θέβουνε κι' οι τείροι
και θα τρώε τειροσαλάτα,
κι' ἐγὼ δαίχωννας τὸν τείρο πρὸς τοὺς φίλους ποὺ και ποὺ
θὰ φωνάζω, Περικλίτο: ἐκὰ τὸ κόμμα τοῦ Πακωῦ.

Ἦλθε πάλι Παρχαλιᾷ,
ζῆυκι κάθε φαμελιᾷ
κι' ὁ κυριαρχὸς στουπὶ....
Περικλίτο, ξαναθρόντα,
κι' ἔχομε πολλὰ πρόσοντα
γιὰ νὰ δῶμε προκοπὴ.

Ξάπλωσε μὲς 'στὸ γράσιδι,
φρέσκα χόρταμα κουκιᾷ,
λουξὸ Φράγκικος και Τουρκικᾷ
μὲ πατάκοφο βροϊδι.

Τίσορα νὰ μὴ σὲ μιλῶ,
κι' ὁ Σουλτάνος κι' ἂν δὲν θίλω
τόπον τῆς ὄργης θὰ δῶσῃ
και τὴν γῆν μας θὰ κενώσῃ.

Και θὰ ὄχῃ και σὺ, βρὶ βλάκα,
πὸς ἰδῶ μετὰ κυνηγι
κι' οἱ πολλοὶ καθὼς κι' οἱ λίγοι
θίλων τὰ γαλόνη πλάκα.

Ἦλθε πάλι Παρχαλιᾷ,
κουτσουλοῦνε τὰ ποῦλιτᾷ
φίγγι φὸς οὐράνιον,
κι' ἴνακα τῶν Ἰσπανῶν
εἶναι λιαν πιθάνῃ
νὰ σταθῇ τὸ δάνειον.

Πότε μίσα 'στὸ Παρίσι, πότε μίσα 'στὸ Λονδίνο
ἀν πὸς ἑλδοσις θὰ γίνῃ τοῦ ἐσπῆνον τῶν Ἑλλήνων,
και μ' ἑλδοσις κάθε τόσο ἐπιμένει και βραδοναίσι.
ἢ ἢ καμμέν' ἢ Θεσσαλία δὴ κενόνι, τρεῖς ἀδελφαίσι.

Παγγόριε τοὺς πολιτικὰς συγκινοῦν τῶν Ἀθηῶν
ἢ ὁ Διέδοχος θὰ κενὴ ταξιδιὰς δὴ κενόνι,
εἶναι μὲ τὴν Περικλησίου και τὰ δύο του τάγγρια
στὴν πακπου, 'στὴν πεθερὰ του, και 'στὴν μάμαν τὴν Βιτόρια.

Ἄνθιαν ἢ Παρχαλιᾷ,
μὲ και σὸ θὰ φῆς ζυλιᾷ,
κι' ἴλα στράσι μου τῆ ράχη
νὰ δουλιγγὲ τὸ μεπρινάγι.

Ὁ Φασουλῆς ἐνομιμαί
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλᾷ.

(Τὸ ζυγαρὶ τὸ χρῶσθ
μπαίνει μὲς 'στὸν ἄλλαρσεσθ.)

Ἦ φ. — Πόσος καιρὸς ἐπίρας χαμίνος, μὸν καιρὶ,
ὁ δῆλου δὲν γαργάλιον τῆς φῆρας και χροῖσι,
πόσος καιρὸς δὲν ἔγανε 'στὸν πῶλιον θουσι.
ἢ μίαν φράσιν Γαλλικὴν δὲν εἶπα δημοσίᾳ.

Πόσος καιρὸς ἐπίρας, κι' ἑμῆς νοσημαῖον
'στὰ σπῆτια μας κλισιαίσι
παρῆτα δὲν ἰδλίπμαν κι' αἰδοῦσαι τὸν χορῶν
και μοῦραι μας γρυσταίσι,
μὴτε κανίνα ροσινιᾷ κλοῦσαιμν εἰς ἔσση,
μηδὶ τοῦ Στράου βάλσι.

Ὁ φ. — Πόσος καιρὸς ἐπίρας, κι' ἐγὼ, μὰ φᾶμ, δὲν εἶδα
σοβαντισμῆνα κόκκαλα, σοβαντισμῆναίσι πλάταισι,
αὐτὸς ὁ ψυτοπόλιμος μᾶς ἴστριψε τὴν βίδα
και μ' ἔλωε τοὺς μπουροῦσι μᾶς ἑκάνε σαλάταισι.

Ἦ φ. — Δὲν θίλω πλέον τοῦ λοιποῦ γιὰ τίτοιμα νὰ μοῦ λῆς
νὰ μὴν τῆς φῆς καιλαίσι,
γιὰ Θεσσαλία ὀηλαθὴ και τίτοιμα ἀναγούλαισι
στὴ σέρα μᾶρα νὰ μιλῆς, 'τοῦς δούουσι και 'στῆς δούλαισι,
κι' ὄχι α' ἑμίνα τὴν κορὰ
νὰ μὴ σὲ κάνε μασακαρᾷ.
Συνδιαλέγου γιὰ χοροῦσι και γιὰ χορῶν ρομᾶντζαίσι,
μὴ ποῦρ ἂν ἔχῃς κοιβερασιον, γιὰτ εἶσαι προστυχάντζα.

Ὁ φ. — Σῶμα πάτρης φλακρία,
ὡς ἰδῶ και ζουσκ ἰσι,
τώρα χορῆμα και σὺ,
παρνοντι μου, κυρία,
κι' ἂ προπὸ και τούτ' ὲ φῆ
παμᾷ τώρα 'στὰ μπουρᾷ.

Κύττα τούτοῦ μὲ τὸ μουσι, νὰ ἴ
κύττα κι' ἔλλον λιγᾶρᾷ, πὸν ἰκ
κύττα ντιστογᾷ Ἰεροσῆσι ἰθὺ ἰθὺ, κροῦκαῖσι
λουσακῆσι γιὰ χορῶσι.

Τὶ μαρῶλαι, τὶ μαρῶλαι ἰθὺ
κι' ἂν ἐπίραμα τὴν Πῆσι, ὡπνὸν
δὲν δὲν κροῦκαῖσι χαρᾷ και ἰκ ἰκ
σὸν και πρῶτη τὴν φῆσι, χ κτῆσι
ποῦ τὰ χέρισι τῶν θὰ ἐμῆουσι και ἰκ
και τῆς μίσασι τῶν θὰ ἐμῆουσι.

Δὲν 'μπορεὶ κανεὶς νὰ δινῇ τὸν παρὰ τοῦ κουτοροῦ
δὶχος γλίντι κᾶν κονταίτοῦ, κᾶν Θεάτρον, κᾶν χορῶ.
Βλίπεισι τούτοῦ τὸν ἰδῶτα, ποῦ μᾶς ἔλουνε ἀδρός ;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὁ κᾶνῶσι ἰδῶσι.
Βλίπεισι κάθε καβαλιῆρο μὲ τὴν τούτῃ τὴν γυλάδα ;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὑπῆρτικῆς μὲ βελλεδα.
Βλίπεισι καθεμᾷ κυρία και ἑσπῆθωτα χορῆτρα ;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας μᾶς ἐκῆρῆτα δουλάτρα.

Τούτ' ὲ φῆ φιλανθρωπία δὲν 'ἐμῆρι ζῆμὲ νὰ γίνῃ
μὲ 'στῆς δὲξῆς τὸ κᾶνῆν,
ἂν δὲν ἐμῆρον καβαλιῆρων και χορῆτριῶν τὰ κᾶνῆτα
κι' ἂν φιλανθρωπῶν δὲν γύσων τὰ ποδᾶμα και ἰδῶτα.
Δι' αὐτοῦ και τώρα τῶρον ἐκῆδῶσι πρόσονμας πολλοὶ
και δὲν κλῆναι μᾶς γιὰ πάντα τῶν Ἀσπῶν ἢ Σχολῆ.

Βουλά, μὰ σὲρ κυρία, βοαγιμ τὸς φιλανθρωπῶσι
μὲ τοὺς Γαλλικῶσι τοὺς πρόσονμας,
βοαγιμ λουμῆρ και φᾶτα, βοαγιμ κι' αὐτὰ και τέλλα,
βοαγιμ φιλανθρωπῶσι μὲ τῆς σούκας τὴν κουτέλα.